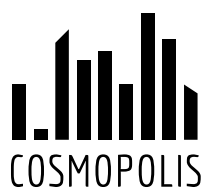

KOUZELNÁ PAŘÍŽ

obchůdek

S POKLADY

REBECCA RAISIN

KOUZELNÁ PAŘÍŽ
obchůdek
S POKLADY

Přeložila Jana Kordíková

First published in Great Britain by HQ,
an imprint of HarperCollins*Publishers* Ltd 2020 under the title
THE LITTLE ANTIQUE SHOP UNDER THE EIFFEL TOWER
Copyright © Rebecca Raisin 2020

Translation © Grada Publishing a.s. 2024, translated under licence from
HarperCollins*Publishers* Ltd.

Rebecca Raisin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Cover design and motive by www.buerosued.de in Munich for Aufbau Verlage
GmbH & Co. KG in Berlin.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Jana Kordíková, 2024

ISBN 978-80-271-5219-2

Mé mamince, která se musela hodně uskromnit,
abychom my ostatní měli úplně všechno.

KAPITOLA JEDNA

Vánek provoněný pomněnkami mi nadzvedl stránku novin, čímž mou pozornost odpoutal od novinového titulku, který mě zaujal předtím. Aromatické výrazně modré květiny zdobily květináče na balkoně nade mnou a sytily jarní vzduch sladkou vůní. Netrpělivě jsem stránky urovnala a doufala, že se pletu a neblíží se žádná špatná zpráva. Minimálně pro naše zahraniční sousedy.

„Copak je?“ zajímala se madam Dupontová, když si k šarlatově nalíčeným rtům přiložila maličký šálek černé kávy. „Máš v těch novinách úplně zapíchnutý nos. Jen počkej, obtisknou se na tebe a pak budeš celý den chodit s článkem z *Francouzského zpravodaje* na obličej.“

Posmutněle jsem zakroutila hlavou. Něco takového může napadnout jen madam Dupontovou. Byla to energická žena něco přes sedmdesát, která se stále výrazně líčila a na tváře si nanášela takovou vrstvu růžového zdravíčka, že byly v podstatě nachové. Tmavě oříškové oči si orámovala silnou vrstvou linek a nalepila si na ně umělé řasy, které připomínaly exotické ebenové vějíře. Ovšem v očích jí jiskřilo jako o polovinu mladší ženě. A s jejím elánem a bystrostí člověk jen těžko držel krok. Kolem jejích pečlivě učesaných šedých

vlasů, které si schválně nebarvila, protože se prý ty stříbrné prameny dokonale hodí k tónu její pleti, stoupaly sloupečky dýmu. Nikdy jste ji nemohli vidět bez zapálené cigarety ve slonovinové špičce, což byl pozůstatek z jiné éry. Našla jsem ji pro ni na bleším trhu na břehu Seiny a ona ji přímo milovala.

Když jsem jí její závislost vyčítala, pochopitelně se hlasitě rozesmála a tvrdila, že právě její neřesti ji udržují mladou. Pokud šlo o umění žít, madam Dupontová převyšovala většinu lidí – se svým okouzlejícím šarmem a francouzskou elegancí se stala pařížskou ikonou. V mládí byla slavnou kabaretní zpěvačkou, která se znala s umělci z celého světa, a tahle sláva ji vlastně nikdy neopustila. Vyhledávali ji muži i ženy, kteří se zoufale snažili stát součástí jejího života a dozvědět se všechna její tajemství. Velmi mě bavilo, jak moc lidé usilovali o získání její pozornosti. Naše důvěrné ranní rozhovory se však odehrávaly na poklidné pařížské *avenue*, abychom spolu mohly mluvit v klidu a nerušil nás žádný místní obyvatel, který by s madam Dupontovou chtěl navázat konverzaci.

Černobílé stránky znovu neodbytně zašustily, jako by mi chtěly připomenout článek i znepokojivý titulek. „V italském Sorrentu došlo k sérii krádeží,“ oznámila jsem madam Dupontové a podala jí noviny. „V aukční síni Dolce a sídle Rocher.“

„Cože? Vždyť jsme tam zrovna byly!“ podivila se madam Dupontová, nasadila si brýle s diamantovými obroučkami a článek si zběžně přečetla.

„*Oui*,“ potvrdila jsem. „To je něco, vidíte?“ Dobře jsme se s našimi italskými protějšky znaly a věděly jsme, co ve starožitnickém světě znamenali. Doprovázela jsem madam Dupontovou na dobrodružství v exotických lokalitách; nikdy jsem neodolala pokušení vstoupit na cizí půdu, vdechovat odlišný vzduch, usadit se pod jinou

hvězdnou oblohu. Když se objevila nějaká úžasná sbírka, vyrazely jsme na nákupní výpravy. Madam vlastnila obchod Time Emporium, proto často cestovala, aby našla jedinečné hodinky. Já jsem se zaměřovala na francouzské starožitnosti a zajímala se výhradně o věci pocházející z mé rodné země, které jen občas strávily nějakou dobu v zahraničí. Sice bych si vystačila s Paříží a všemi zdejšími výprodeji pozůstatostí, dražbami, blešími trhy a svými vlastními zdroji, ale měla jsem v sobě tuláckou krev, které jsem čas od času podlehla.

Madam Dupontová mě pozvala, abych se k ní připojila na dvou denní výlet do Sorrenta. Přijala jsem, ovšem její výdrž, ať už šlo o práci, nebo o zábavu, mě naprosto vyčerpala. Musela jsem si odpoledne udělat siestu, aby mi zbylo dost sil na společné večery. Přes den jsme obdivovaly starožitnosti vystavené právě v těchto exkluzivních aukčních síních a madam Dupontové se podařilo vydražit několik exotických hodin. Žádné francouzské starožitnosti tu k prodeji nebyly, takže jsem si spokojeně prohlížela všechno italské zboží, ale do žádné z dražeb jsem se nezapojila.

Zamračila se. „To ne...“, vyhrkla tiše a dál četla. „Je pro ně hrozná tragédie, že přišli o sbírky *L'Amore di uno* a *L'arte di romanticismo*.“ Tyto úžasné klenoty byly slavné díky svému italskému původu – růžové diamanty byly neoddělitelně spojené se sopranistkou Coco Salvatoreovou, která se až do své poměrně nedávné smrti nikdy nedávala vidět bez nich.

Když jsme sbírku růžových diamantů v Sorrentu viděly na vlastní oči, tajil se nám dech. Úplně pulzovaly životem, jako by vstřebaly pěvkyninu životní energii i trochu jejího hlasu.

Madam Dupontová si položila ruku na hrudník. „To jsou ale strašlivé zprávy. Co když ten zloděj prošel kolem nás, ale my byly tak zabrané do šperků, že jsme si ho vůbec nevšimly?“

Přikývla jsem a napila se *café au lait*. „*Oui*, jen si to představte. Nemohly jsme tušit, že tu nádheru brzo někdo uloupí.“

Madam Dupontová si urovnala sukni a zůstala zticha. Nakonec prohlásila: „Jak ti zloději mohli překonat technologii, která reaguje na sebemenší šepot? Museli to být odborníci na bezpečnostní systémy a všechny ty další věci, bez kterých se to dnes neobejde. Já sotva dokážu poslat e-mail, takže se jejich schopnostem můžu jenom poklonit.“

„Ale madam! Přece byste se neklaněla zlodějům.“ Odmlčely jsme se, protože na parkovací místo vedle nás právě zajíždělo auto. Podobný typ maličkých aut v Paříži převládal a jejich zkušení řidiči se dokázali vejít do jakékoli mezery.

„Proč? Vždyť je to pravda, tenhle zloděj šperků zkrátka není žádný hlupák.“

„Zloděj?“ ujistila jsem se.

Obrátila oči v sloup a prohlásila: „Jasně že to musí být muž. Nebo... možná více mužů. Ženy mají diamanty v příliš velké úctě na to, aby je kradly. Kdo ví, ale bylo by to mnohem snazší, kdyby se jednalo o jediného člověka. Čím více lidí je do tajné operace zapojených, tím je pravděpodobnější, že je někdo dostihne.“

S předstíraným rozhořčením jsem nakrabatila čelo. „Připadá mi, že s tím máte své zkušenosti, madam.“

Musela jsem ji trochu poškádlit. Její minulost totiž byla plná šťavnatých historek, ale z jejích šarlatových rtů jsem o nich nikdy neslyšela ani slovo. O dnech její největší slávy se šířily divoké zvěsti. Asi ta nejpikantnější byla, že se v šedesátých letech stala milenkou ikonického markýze Laurenta. Ten se proslavil okázalým životním stylem, neskutečným bohatstvím a vazbami na královské rody. Jejich aférka byla skandální hned z několika důvodů, ale nejvíc si všichni pamatovali jejich rozchod – byla totiž první ženou, která mu

zlomila srdce. Markýze dosud nikdo neopustil, dokud o tom nerozhodl on, ale madam Dupontová to udělala, protože ji k smrti vyděsily jeho plány, že by se mohl usadit. Ona se odmítala usadit i dnes, natožpak tenkrát. Svou svobodu by neobětovala kvůli žádnému muži, dítěti ani příbuznému.

Což znamenalo, že se zásadně řídila vlastními pravidly.

„Ty tu teď naznačuješ, že jsem se ve svém dlouhém a bohatém životě někdy pohybovala za hranou zákona?“ Z hrdla se jí vydralo mladistvé zahihňání.

„Vlastně bych se tomu nedivila, ale nečekám, že se k něčemu takovému přiznáte.“ Tak už to s její minulostí zkrátka bylo: přímo od ní se člověk nedozvěděl skoro nic.

„*Oui*, má tajemství jsou pod zámkem, dokud nezačnu být senilní. Ale doufám, že i v tomhle stavu budu mít dost rozumu na to, abych lhala.“ Usmála se. Pohledem přejela kousek za mě, jako by o něčem přemýšlela. „Ale zamýšlela ses někdy nad tím, Anouk, jak musí být pracné stát se v dnešní době zločincem? Vůbec si nedokážu představit, co všechno ten zloděj musel podniknout, aby se dostal dovnitř, aniž si toho někdo všiml. A pak tu kořist ještě bude muset prodat. Podobné šperky si nikdo nebude moct vzít, protože by je někdo hned poznal.“

Odtrhla jsem si kousek croissantu a po stole se rozsypaly drobečky těsta. „Takové plýtvání vzácnými díly. Tady přece nejde jen o hodnotu těch šperků – je s nimi spojována celá minulost, která se teď jednou provždy ztratila. A kvůli čemu? Aby je někdo až do konce života měl v trezoru? Jaký to má smysl?“ Pomalu jsem jedla, pohodlně se opírala a dívala se na kousek Eiffelovy věže, která byla vidět z *boulangerie* Fret-Co na Avenue de la Bourdonnais. S madam Dupontovou jsme už roky snídaly na stejném místě.

Pravidelní zákazníci vcházeli dovnitř a pak podnik opouštěli s čerstvou bagetou. Tady se nikdy nic neměnilo: káva byla pokaždé silná, croissanty máslové a výhled na věž částečně zakrývaly koruny stromů, jejichž listy se třepotaly ve větru. Ráno tady většinou byl klid, jen nahrbený muž odvedle se s hvízdáním procházel, když vynášel stojany s pohlednicemi na chodník a lehce je oprašoval hadrem.

Madam Dupontová žila ve střešním bytě na Avenue Élisée Reclus, což bylo o ulici vedle. Stačilo pár kroků a ocitla se u Eiffelovy věže. I moje starožitnictví se nacházelo kousek odsud, poblíž Avenue Gustave Eiffel, a obklopovala ho příroda, listnaté stromy, zelené zahrady s květy, které se střídaly spolu s ročními obdobími.

„Chamtivost! Nic jiného se za tím neskrývá,“ prohlásila madam Dupontová. „Právě ta pohání všechny ty kupce na černém trhu. Sbírka nebude ztracená věčně. Jsem si jistá, že italští *carabinieri* všechny účastníky loupeže dopadnou. Vždyť přece v dnešní době také mají k dispozici různé technologické vymoženosti – někdo se pořád dívá.“ Její slova mě sice měla uchvátnout, ale její vysoký melodický hlas ji prozradil. Také stejně dobře jako já věděla, že jestli šperky opustí Itálii, už je nikdy nikdo neuvidí.

„Možná,“ uznala jsem nepřiliš přesvědčeně. Ulice se pomalu probírala k životu: kolem nás se hnala auta a troubila na klaksony a turisté se s ospalými výrazy snažili najít kávu, což byl obvyklý hudební doprovod našich rán a znamení, že je načase vyrazit do práce.

Dopila jsem kávu. „Asi bychom měly být rády, že Paříž se zatím rozhodli vynechat.“

Madam Dupontová jen povytáhla obočí a napila se.

KAPITOLA DVĚ

Těsně po poledni mi oknem do starožitnictví dopadl stín Eiffelovy věže a všechny mé poklady, které tu důstojně stály, obarvil do sépiového nádechu. Dovnitř pronikaly kaštanové proužky a zlatavé nádechy sluneční světla. Odrážely se od starožitností, které díky nim vypadaly vybledlé jako na starých fotografiích. Prostor náhle začal působit jako z jiného světa, jako bychom se opravdu vrátili v čase.

Místo abych si ten snový opar užívala, otočila jsem se zpátky a začala se znovu věnovat rozdělané záležitosti. Zároveň jsem se nemohla zbavit pocitu, že všechno není takové, jak se na první pohled zdá.

„Máš moje slovo, Anouk,“ prohlásila Oceane a přesvědčivě na mě upírala modré oči. Ztišila hlas a začala šeptat: „Agnes znám snad celou věčnost. Slibuju, že je spolehlivá.“ Pak mávla rukou na ženu s havraními vlasy, která stála kousek od nás, a pod mým zkoumavým pohledem zrudla. Agnes si nepřítomně hrála se štrápci na kabelce a nechtěla se mi podívat do očí.

„Je to Francouzka?“ šeptla jsem, protože jsem nebyla tak úplně přesvědčená. Své vzácné starožitnosti jsem totiž prodávala pouze lidem, které mi doporučil nějaký důvěryhodný zákazník. Byla to sice výstřednost, ale odmítala jsem od ní ustoupit. Kdybych zboží

prodala každému, jak by to asi dopadlo s naším vzácným dědictvím? I v době, kdy se mi finančně úplně nedařilo, jsem si dávala pozor, abych prodávala jen spolehlivým lidem.

Čas od času se Agnes přestala ovládat a podívala se na starožitné šperky s žádostivostí, která jí zostříla rysy. A právě podobné lidi jsem odmítala, protože jejich motivům jsem nemohla věřit. Nezajímali se o kus historie, o dědictví, o které je třeba pečovat, ale zkrátka jen hromadili věci bez ohledu na minulost. Některé předměty překypující sentimentální a historickou hodnotou je třeba bránit a já se ze všech sil snažila ty zásady dodržovat, i když mi to občas způsobovalo ekonomické těžkosti.

Ovšem Oceane z knihkupectví *Bylo nebylo* u Seiny byla moje věrná a důvěryhodná zákaznice, takže by mi nikdy nepředstavila někoho, u koho by si nebyla jistá jeho úmysly. Já jsem však zaváhala kvůli vyhybavosti v očích druhé ženy. Možná mě jen ráno znepokojily ty zprávy o italských loupežích, a proto jsem její motivy posuzovala s příliš velkou přísností.

Starožitností si však musíme vážit. Musíme se snažit, aby se povedlo ideální propojení zboží se zákazníkem.

Bohužel na tradice se v poslední době začíná zapomínat a lidé spíše než do minulosti hledí do budoucnosti. Staré hodnoty jsou znevažovány technologiemi a touhou mít všechno teď hned. Stačí mi na to jenom pomyslet a svěsí se mi ramena.

„Jistěže je Francouzka,“ vyhrkla Oceane, čímž mou pozornost opět přilákala směrem k sobě. „Její rodina vlastní *boulangerie* na Rue Saint-Antoine. Chtěla by mamince koupit malý rubínový přívěsek. Rodiče totiž slaví čtyřicáté výročí svatby. Slibuju, že je spolehlivá.“

Jakmile se Oceane zmínila o blížícím se výročí svatby rodičů druhé ženy, její vyhybavé chování se změnilo. Po čtyřiceti letech

manželství se tradičně dává rubínový šperk. Agnes se jemně usmála a výraz v jejím obličejí se uvolnil. Dívala se za mě, jako by myslela na rodiče a na vzpomínky, které si za ty roky manželského svazku vytvořili. Chvilku jsem ji sledovala. Ona si však mého pozorování nevšímala, protože se na něco usilovně soustředila. Měla nepřítomný pohled a působila téměř jako zhypnotizovaná, bůh ví, kam se ve vzpomínkách dostala.

Na kůži mi naskočila jemná husí kůže, což bylo neklamné znamení, že jí se svými šperky můžu věřit. Občas jsem na reakci svého těla na daného člověka dala mnohem víc než na kterékoli jiné znamení.

Agnesin pohled zamířil k jednoduchému přívěsku s jediným rubínem, který jsem měla ve vitrínce, a už tam zůstal. Nebyla chamtivá, nechtěla je koupit všechny, stála o jediný, dokonalý kousek – člověk to z její tváře vyčetl stejně snadno, jako by to měla napsané na kůži.

Vzácný drahokam se i v poledním šeru velkolepě leskl. Prsty nahmatala lem košile a hrála si s ním, jako by si chtěla zabránit, aby se po šperku natáhla. Zvolila si dobře. Byl to klasický a nadčasový šperk, který člověka uchvátil. Smyslná rudá byla tak tmavá, že by se v ní jeden mohl i ztratit.

Byla jsem hrdá na to, že jsem znala původ všech svých kousků, protože jsem se domnívala, že bez něj ztrácení část svého kouzla.

„Pojďte blíž,“ pokynula jsem Agnes. „Tenhle přívěsek jsem koupila před pár lety během rozprodeje jedné pozůstalosti v Provence. Chcete něco říct o jeho minulosti?“

Přikývla. „*Oui*, to mě opravdu zajímá. Ještě jsem neviděla nic, co by se tak dokonale hodilo k méjí *maman*. Z nějakého důvodu zbytek šperků ve srovnání s ním úplně bledne.“

Také jsem si byla jistá, že je to ten správný šperk. Tiše jsem řekla: „Když jsem byla na dražbě, jedna ze sousedek se přišla podívat, jak

se draží majetek její zesnulé kamarádky. Tak jsem k ní přišla a zeptala se, jestli něco neví o tom rubínovém přívěsku – co znamenal pro bývalou majitelku. Podobně jako vás i mě zaujal ze všech předmětů na dražbě nejvíc. Sousedka mi vylíčila, že druhá žena našla lásku už jako velmi mladá a že jí vydržela celý život.“

Agnes se usmála, protože pro její rodiče zřejmě platilo totéž.

Pokračovala jsem: „Její manžel jí ten rubín koupil o líbáncích a ona si s ním pořád hrála, neustále na něj sahala, aby se ujistila, že ho má kolem krku. Ze všech šperků, které vlastnila, podle sousedky nejvíc vyjadřoval jejich lásku a její dlouhověkost.“

Agnes naklonila hlavu na stranu a příběh rubínu pozorně poslouchala. „Prožila dlouhý a dobrý život?“ Když si zákazník koupil něco tak vzácného jako rubín, vlastně pokračoval v příběhu původního majitele. Rubín pohlcoval kousky srdce a duše svých majitelů, minulých i současných, kteří se tímto vstřebáváním navěky stávali jeho součástí.

Usmála jsem se. „To ano. Platilo to pro ně oba. Oběma bylo přes osmdesát, když si smrt přišla pro něj a krátce poté i pro ni. Sousedka líčila, že to vždycky nebyla procházka růžovou zahradou. Často a hlasitě se hádali kvůli jeho práci, protože kvůli ní musel cestovat po celé zemi a ona pak zůstávala sama doma. Hádali se kvůli jejím vlasům: on je měl rád dlouhé, tak si je ostříhala nakrátko. Jednou se na něj rozzlobila tak, že mu všechno oblečení vyházela z balkonu, ale on se tomu jenom smál, což ji naštvalo ještě víc. Sousedka tvrdila, že se přitahovali jako magnety. Jednou byli dole, jindy nahoře, ale držela je u sebe jejich vášnivá láska.“ Odmlčela jsem se a viděla, jak se Agnes po jejich napínavém příběhu rozzářil celý obličej. Tohle bylo na mé práci to nejlepší, intuitivně jsem totiž vytušila, že ten rubín se bude líbit nejen zásluhou své jedinečné krásy, ale také díky své minulosti.

Pokračovala jsem: „Byli spolu dvaasedesát let, než odešel. Ona mu pak pryč až do své smrti každý den psala milostné dopisy. Mámlem jsem si ten rubín nechala pro sebe, protože mě jejich příběh také chytil za srdce.“ Ten den se prodávaly hodnotnější starožitnosti, které by šly snáze prodat, ale mě ten rubín tak přitahoval, že jsem ho prostě musela mít. A teď vím proč. Pro Agnesinu matku.

Když jsem zavřela oči, viděla jsem ho viset na opáleném dekoltu, vzduch zlehka voněl levandulí a v dálce rostl olivový háj. Ale možná to je jen takové denní snění – obrázek namalovaný mojí fantazií.

Agnes se na mě široce usmála. „Rodiče se pořád ještě drží za ruce, když spolu jdou do práce. Hádají se, který recept na bagetu je nejlepší, jako opravdu hádají v takovém tom typicky francouzském stylu, s rukama v bok a zarudlými tvářemi na sebe štěkají, dokud někdo nezasáhne a neuchlácholí je tvrzením, že oba recepty mají něco do sebe. *Maman* o tatínkovi říká, že je starý kozel, on zase tvrdí, že je tvrdohlavý jako mezek, pak začnou napodobovat zvuky těch zvířat, dokud jeden z nich nezačne hýkat smíchy, čímž vyděsí zákazníky. Někdy spolu vůbec nemluví, protože se celý den bavili se zákazníky a úplně jim došla slova. Jindy si maminka opře hlavu o jeho rameno a on jí něco špitá, jako by byli jediní dva lidé na zemi. Jejich láska z nich dál úplně vyzáruje...“

„A teď se rozpálí ještě víc,“ prohlásila jsem se širokým úsměvem.

Opatrně jsem vyndala přívěsek z podložky. Pod světly zamrkal, jako by říkal ano. „Pro vaši *maman*.“ Podala jsem jí ho, aby si ho mohla prohlédnout zblízka.

Sáhla po přívěsku lehce se chvějící rukou a šeptla: „Je dokonalý.“ Když si všimla cenovky, zbledla, ale vzápětí se ovládla. Je to tak jedinečný a vzácný dar, že stojí za každý cent. Z řečí o penězích jsem

pokaždé celá podrážděná, proto jsem byla ráda, že se o tom ani nemínila. Smlouvání je nevkusné, zásadně ho odmítám a totéž platí i o mých pařížských zákaznících, kteří mají aspoň nějakou sebeúctu. „Můžu si ho vzít?“

Kývla jsem na ni. „Já vám ho zabalím.“

Oceane se na mě děkovně usmála a Agnes sledovala, jak přívěsek leštím, pak ho vkládám do saténové krabičky, kterou zabalím a na závěr ovážu starou krajkovou stužkou.

„Kdyby tak bylo víc podobně vzácných příležitostí jako tahle,“ poznamenala jsem. Agnes mi předala svazek ohmataných bankovek a obličej jí zářil jako dítěti pod stromečkem. V podobných časech mi vždycky dojde, jak moc své starožitnictví miluju, protože můžu spojit něco z dávné minulosti s novým domovem a novou rodinou. Byla jsem si jistá, že Agnes příběh bývalé majitelky převypráví svým rodičům, aby věděli, že to není jen obyčejný šperk. A až ho předají dál, bude připomínat i jejich milostný příběh.

„*Merci*,“ poděkovala Agnes a kolébala krabičku v dlani, jako by držela něco tak křehkého jako ptáčátko.

A v tu chvíli se u výkladu objevila skupinka hlučných turistů. Celá jsem se naježila.

„*Merde*, těch ale je,“ zlobila se Oceane, když sledovala můj pohled k turistům venku. Vedl je průvodce, který mi sem ty lidi přiváděl schválně, protože dobře věděl, že je odmítnu. A ti nevinní lidé jen chtěli vědět, kvůli čemu se tolik nadělá.

„Jé, věčný odkaz Joshuy, Američana, jehož stín sem dopadá, i když už tu dávno není,“ prohlásila Oceane. Nedávno jsem se jí totiž svěřila, že můj bývalý přítel Joshua ze msty informoval redakci jednoho z nejprodávanějších průvodců na světě, *Solitary World*, o mém starožitnictví i jeho tajné místnosti. Od té doby sem proudily

davy lidí, kteří si to tu chtěli vyfotit a odškrtnout si ze seznamu míst, která chtějí vidět v Paříži, další položku.

Krev se ve mně začala vařit pokaždé, když jsem v jejich obličejích spatřila posmutnělé výrazy, protože čekali, že uvidí něco velkolepého, ale pak zjistili, že nic takového se nestane. Ale musela jsem vzácné předměty, které mi byly svěřené do péče, chránit. Kdybych obchod otevřela každému, brzy bych tu byla zavalená a zboží by se poškodilo. V horším případě by ho někdo ukradl a to už nikdy nechci zažít. O zbytku hořkého rozchodu jsem před Oceane raději pomlčela. Nestála jsem totiž o její soucit, ale tahle pomsta byla to nejmenší, co mi Joshua provedl, když se mi pokusil zničit život.

„Mám tomu průvodci něco říct? Neměl by je sem vodit, když tu zažijí jen zklamání,“ nabídla se Oceane a mračila se na skupinku lidí, kteří se tlačili u vchodových dveří a tiskli nosy na sklo.

„*Non*, to je v pořádku. Ten průvodce moc dobře ví, že tady není vítaný, dělá to jen pro jejich zábavu. *Francouzská mademoiselle, co nechce zákazníkům dovolit, aby si nakoupili*, vykřikuje, jako bych byla nějaká turistická atrakce. Zřejmě jim to připadá jako výstřednost, pak se přesunou jinam a po návratu domů se stanu součástí jejich zábavných cestovatelských příhod.“ Napochodovala jsem ke dveřím a otočila ceduli tak, aby oznamovala, že je zavřeno. Oprášila jsem si ruce, ignorovala prosebné nářky hloučku a zpražila průvodce ledovým pohledem.

„Ale kde je tajná místnost?“ vykřikl jeden z turistů.

Tajná místnost byla prostě tajná. Zdejší poklady nebudou ohmátávat žádné prsty olepené od cukru a nikdo si nebude fotit, co se skrývá uvnitř.

Průvodce divoce gestikuloval a hrál divadlo pro turisty. „Jestli tu chcete nakupovat, musíte znát tajné podání ruky,“ prohlásil

a zlověstně se na mě usmál. „Anouk je velmi nekonvenční – podobně jako všechny ty lapače prachu, které tu shromažďuje. *Francois-ská mademoiselle, co nechce zákazníkům dovolit, aby si nakoupili!*“

„Vidiš?“ oslovila jsem Oceane. „Je tak předvídatelný.“

„Pitomec,“ ulevila si ona.

Turisté byli ze zvláštnosti té situace celí bez sebe a zírali na mě přes sklo. Ze všech sil jsem se průvodce snažila ignorovat, protože jsem věděla, že ho to po čase přestane bavit a odvede je někam dál. Netouží totiž po ničem jiném, než abych nějak zareagovala, a já mu tu radost rozhodně neposkytnu.

Místo toho jsem šla k Agnes, která dál zírala na krabičku v ruce a vůbec si nevšimla, co všechno se kolem ní odehrává. „Příště,“ řekla jsem jí a zlehka se dotkla její paže, „už vás nemusí nikdo uvádět. Klidně můžete přijít sama.“

Vykulila oči a dala si ruku přes pusku. „*Merci! Merci!*“

Našla jsem na Agnes něco, čemu jsem důvěřovala. Obyčejně jsem zákazníkům, kteří u mě nakupovali poprvé, ještě měsíce, někdy i roky nedovolovala, aby ke mně chodili bez dalšího prověřeného zákazníka. Ale po počátečních rozpacích jsem vycítila, že Agnes dokáže ocenit starou krásu a vážit si jí; poznala jsem to podle její instinktivní reakce na příběh o rubínech. Na to, co měla, se hodně nadřela, stejně jako její rodiče, a působila poctivě. Líbilo se mi, že o lásce svých rodičů nemá žádné romantické ideály; prozradila mi všechny jejich slabiny. V mých očích právě tyto vlastnosti z člověka dělají komplexní osobnost, které můžu bez obav svěřit své poklady.

„*Merci*, Anouk,“ prohlásila Oceane. „Díky tobě bude jejich výročí velmi významná událost. Brzy se znovu uvidíme.“ Políbily jsme se na obě tváře a pak obě vyšly z obchodu do svěžího jarního dne.

Když se dveře obchodu vrzavě otevřely, z vnějšího světa ke mně dolehl lomoz a veselí. Paříž byla v plném rozkvětu, od květin po příliv návštěvníků a zářící slunce. Donesl se sem i hukot lodí plujících po Seině, vítr nabral její zemitou neuchopitelnou vůni a jemně ji nesl po chrpově modré pařížské obloze až ke mně do obchodu.

Protože jsem se tím vším nechala rozptýlit, nadskočila jsem, když mi do obličeje blýskl fotoaparát. Rychle jsem mrkala, abych se zbavila mžitek před očima. Turisté se stále ještě drželi u obchodu. Zvedli telefony, fotili si mě, blížili se a říkali mi: „Řekněte sýr!“

Proč pořád říkají *Řekněte sýr*? Vždyť to nedává smysl.

„*Au revoir*,“ oznámila jsem chladně průvodci a dveře zase rychle zavřela.

V duchu jsem proklínala Joshuu, že zradil mou důvěru a zlomil mi srdce. Provedl mi sice spoustu špatností, ale to, že se o mém starozitnictví zmínil v tom průvodci, mi v životě páchalo chaos i dávno po jeho odchodu. Dostala jsem díky tomu cennou lekci a zatvrdila jsem se vůči mužům i obecně vůči neznámým lidem – dobře jsem totiž věděla, že podobnou chybu už nikdy neudělám.

Jedna z žen ve skupině se na mě omluvně usmála, já jí to opětovale a pak jsem děkovně přikývla.

KAPITOLA TŘI

„*Bonjour*, Anouk! Co je nového?“ Obchodem se vznášel melodický hlas mé sestry, která právě vpadla do dveří a udělala dva velké kroky, aby mě sevřela do náručí a zadusila mě svými vlasy vonícími po broskvích. Byla to energická potrhlá dívka s žízni po životě, kterou jsem snad u nikoho jiného neviděla. Což sice na první pohled vypadá skvěle, ale když s ní strávíte déle než den, zjistíte, že vás svírá vyčerpání, kterého se nemůžete zbavit, jako by svou energii snad čerpala přímo z vás. Bylo těžké udržet tempo s jejím neustálým pohybem a názory na sebemenší drobnost.

Vzhledem k jejímu volnomyšlenkářství a přelétavému přístupu k věcem otec doufal, že bude následovat můj příklad, a poslal ji studovat do Paříže. Tím položil základy potřebné k tomu, aby žila život podle jeho představ a já na ni přitom dohlížela.

Lilou však jeho pravidla ignorovala, nad jeho radami ohrnovala nos, sice ne přímo jemu do očí, ale po telefonu. Pokud se tu zdržela dostatečně dlouho na to, aby ji na něm zastihl, lhala, nebo mi nařídila, abych o tom, co se jí skutečně děje, lhala já. Byla to taková hra na kočku a myš, do které jsem byla nedobrovolně zapojená i já.

Papa si myslel, že ji udržím na správné cestě, ale to zatím znamenalo jen to, že jsem před ním musela zakrývat pravdu, když z nudného kurzu na právní asistentku utekla s válečným pokřikem: *Žijeme přece jen jednou!* Často jsem nad tím jen rozhodila rukama a spíše než za mladší sestru jsem ji považovala za své nezdárné dítě.

Zatím jsem s tím, abych ji donutila soustředit se, měla ještě menší úspěch než *papa*. Kdyby tušil, že chodí za školu, byl by vzteky bez sebe. Ona však byla jako koule na demoličním stroji – jakmile se dala do pohybu, už ji nešlo zastavit, a navíc každou situaci dokázala skvěle zmanipulovat ve svůj prospěch. Ale člověk jí musel nechat, že rozhodně žila tak, jak sama chtěla.

„Lilou, kde jsi byla? *Papa* každý den volá,“ oznámila jsem jí a snažila se tvářit přísně, což vzhledem k jejímu širokému úsměvu šlo jen těžko. I přes všechny její šílenosti jsem ji měla moc ráda.

Pokřčila rameny. „*Papa* si může volat, kolikrát chce. Já ten právní kurz nesnáším. Nebudu tam chodit.“ Zavrtěla hlavou. „Stejně nechci pracovat v právní kanceláři; ta nuda by mě zabila.“ Musela jsem potlačit úsměv, protože jsem moc dobře věděla, že je to pravda. *Papa* chtěl, aby se z Lilou stala právní asistentka. Upnul se na to, když se jeho hrdý soused rozplýval o své dceři a její úžasné kariéře. Lilou se na to ale vůbec nehodila. V kancelářském prostředí by uvadala jako růže bez slunečního světla.

Prozatím vůbec nevadilo, že žije jenom přítomností, ale souhlasila jsem s tím, že by měla mít nějaká zadní vrátka. Bála jsem se, že jednou bude úplně ztracená, bez jakýchkoli dovedností i ambicí.

„Když nebudeš chodit do školy, přestane tě žít, a jak pak budeš platit za byt?“

Jako obvykle naprosto ignorovala jádro otázky a otráveně namítla: „Já přece pracuju. Nemusím vůbec studovat. A naštěstí...“, široce

se na mě usmála, „... mi moje práce dovoluje cestovat. Jen si musím vydělat víc peněz, což nějakou dobu potrvá! Není přece nic špatného na tom, když se člověk žije výrobou šperků. Je to opravdová práce!“

Bylo očividné, že s Lilou nepohnu. „Je to úžasný koníček, a když se mu budeš opravdu věnovat, možná tě jednou uživí, zatím si ale nevyděláš ani na nájem, profil na portálu s rukodělnými výrobky ti složenky nezaplatí, a to ani nemluvíme o tvém nákladném životním stylu. Má o tebe prostě starost.“ Lilou sice vyráběla krásné šperky, ale prodávala je za hrozně nízké ceny a já si nedokázala představit, že by se tím někdy mohla pohodlně uživit, protože práce pro ni bylo cizí slovo.

Pohodila hedvábnými kadeřemi a obrátila oči v sloup. „Nějak začít musím. Prodej na internetu je pro mě skvělý odrazový můstek. Rozhodně na tom ještě nejsem tak, abych si mohla dovolit obchod v takhle luxusní čtvrti,“ zlobila mě. „Ale je to začátek. *Papa* by se měl soustředit na vlastní život a to mimochodem platí i pro tebe. Nenech se od něj nutit, abys mi dělala opatrovatelku.“

Ušklíbla jsem se. „To je skvělý nápad,“ procedila jsem ironicky. „Tady máš telefon.“ Zvedla jsem sluchátko. „Jen mu zavolej a hezky mu to vysvětlí.“

Měla aspoň tolik slušnosti, že zrudla, ale ještě jí to přidalo na kráse. „No... možná bychom to mohli ještě o pár týdnů odložit. Dokud se mi trochu nezvedne obrát?“ Tatínek byl dost umanutý a ani jedna z nás se mu nechtěla postavit, protože dokázal být nabručený. „Prozatím na to zapomeň,“ prosila mě. „Viděla jsem v Marseille úplně úžasný západ slunce. Teď na jeho počest vytvořím celou řadu oranžových šperků. Pojdme na oběd a já ti budu o všem vyprávět. Nechala jsem Clauda u tebe v bytě, tak nemusíme pospíchat.“ Nahnula se přes pult a vzala mou kabelku, dalším plynulým

pohybem mě popadla za loket a vedla mě ze dveří. Zarazila jsem se a hledala klíče.

„Claude je u mě v bytě?“

„Jo, přemýšlela jsem o tom už před touhle tvou tirádou. Máš naprostou pravdu – s tou troškou peněz, co mi dává *papa* a co si vydělám prodejem šperků, se nemůžu uživit. Tak jsem svůj byt pustila a budu bydlet u tebe – abych ušetřila za nájem. Věděla jsem, že moje rozhodnutí podpoříš...“ Když si všimla, jak jsem z toho vyděšená, zamračila se.

„Lilou...“

„Cože? Sama jsi přece říkala, že si musím hlídat výdaje a stanovit životní cíle. A přesně to jsem také udělala! Po mém bytě se mi sice bude stýskat, ale člověk zkrátka musí něco obětovat. Žít s tebou je obrovská oběť, ale já teď myslím na budoucnost – přesně jak jsi chtěla. A jak asi budou *papa* a *maman* šťastní, až zjistí, že na mě teď budeš moct opravdu dohlížet?“

Musela jsem se dlouze nadechnout, protože jsem z jejího přidrželého a vychytralého jednání byla úplně zkoprnělá. Bydlet s ní bude mimo jiné lekce v trpělivosti, toleranci a hygieně. „Já jen... jak sama dobře víš, mám ráda soukromí.“

Prudce se ke mně otočila. „S Claudem budeme tvůj byt používat jen jako základnu. Neměj strach, svobody budeš mít až dost.“

Obchod jsme zamkly, ceduli otočily na nápis *Zavřeno* a pak jsme se začaly bavit o jiných věcech. Ve Francii jsme zvyklí na dlouhé obědy, občas si po nich zaskočíme domů zdřímnout a teprve pak se vracíme do práce. Je to úžasný způsob, jak se zrelaxovat a obnovit síly. Člověk si užívá každý den v příjemném rytmu a nemusí se tak těšit na víkend.

„Počkat, kdo je Claude?“ zajímala jsem se.

„Můj kluk!“ pokračovala dál a pevně mi sevřela paži, abych s ní musela udržovat tempo.

Kličkovaly jsme davy lidí, kteří si užívali krásný jarní den.

„Cože? A co se stalo Rainierovi?“ vyptávala jsem se a sotva jsem popadala dech, protože mě dál hnala davem.

Než se Lilou před třemi týdny ztratila, byla posedlá nádherným Francouzem a okouzlovala ji jeho zádušná povaha. Byl to vinař z Haut-Médoc, který si udělal rok volno a cestoval po své rodné zemi, aby si rozšířil obzory. Celou tu dobu popíjel bordó. Většího znalce vína jsem snad nepoznala, neustále koštoval, nechával si víno rozplývat na jazyku a o jeho složitostech vykládal, jako by recitoval básně. Připadal mi pro ni přímo dokonalý, dost záhadný na to, aby ho nedokázala přecíst, a tudíž ji nezačal nudit.

„No,“ zaváhala a bezpochyby se snažila vymyslet nějakou lež, aby zakryla, že ho odhodila jako okousané jablko. „Zkrátka jsme se k sobě nehodili. *C'est la vie.*“

„A už je to tady zas,“ nedokázala jsem skrýt rozhořčení v hlase. Nejenže utekla pokaždé, když spatřila něco blýskavějšího, ale také po ní zbýval zástup zlomených srdcí. A já až moc dobře věděla, jak to bolí. Nedokázala bych jí vysvětlit, že by jí na ostatních mělo záležet – stejně by mě neposlouchala –, ale bolelo mě, že si tak zahrává s city ostatních lidí. Dávala jsem to za vinu jejímu mládí a doufala jsem, že z toho vyroste. Byl mezi námi šestiletý věkový rozdíl, ale občas mi připadalo, že jsem starší tak o dvacet let.

Premítala jsem nahlas: „Měla jsem Rainiera ráda. Měl jemnou duši.“

Ona si mě vůbec nevšímala a mrkla na dva mladíky sedící na trávě. Lilou byla nenapravitelná koketa, která se promrkala, promávala a prošťovala celou Paříží, a navíc to pro ni byla skvělá zábava.

Když se od kluků odvrátila, řekla mi: „To jsi mi měla říct! Dala bych vás s Rainierem dohromady.“

Zalapala jsem po dechu a pak se tomu směšnému nápadu zasmála. „Ne pro mě, ale pro tebe!“

Procházely jsme se po okraji Martova pole. Před řadou století tahle osm set metrů dlouhá zelená plocha sloužila jako zelinářská zahrada. Kdysi dávno tu místní sklízeli bohatou úrodu a pak prodávali přebytky. Teď je to zelený park, kde si lidé mohou dát piknik s výhledem na Eiffelovu věž.

„Vždyť jsi Clauda ještě neviděla. A...“, dramaticky se odmlčela, „... jeho bratr Didier žije v Paříži a živí se jako umělecký kritik. Umění. Má rád umění. A ty máš také ráda umění!“

Jako by mi to snad mělo stačit k tomu, abych s ním skočila do postele, k čemuž mě neustále nabádala. Energicky jsem zavrtěla hlavou.

„Nedělej to co vždycky, prosím.“ Měla za cíl dát mě dohromady s mužem – jakýmkoli mužem. Jediný požadavek, který na něj měla, byl, aby dýchal. Zatím mě seznámila s šedesátiletým hrabětem s navoskovaným knírem, kytaristou s dredy, který mluvil neznámými jazyky, a asi nejhorší byl kouzelník, který pořád vyhrožoval, že mi nechá zmizet oblečení. Z takových partnerů mi naskakovala husí kůže.

Šly jsme tiše, užívaly si jemné sluneční paprsky na tvářích. O dvacet minut později jsme dorazily do naší nejoblíbenější restaurace *Mille* poblíž Invalidovny. Uvnitř různých budov tvořících tento komplex jsou muzea a památky související s francouzskou armádou, v samém středu za zdmi leží hrob Napoleona Bonaparta. Je to posvátné místo plné historie, oblíbené mezi turisty, kteří se po většině areálu mohou procházet zdarma.

V *Mille* se podává tradiční francouzská kuchyně a výběr kvalitních

vín, je to ideální místo na pomalý oběd a pozorování lidí, což je jedna z mých nejoblíbenějších činností.

Vrchní nás okamžitě poznal, pospíchal k nám a dovedl nás k místu u stolu. Poděkovaly jsme mu a vzaly si od něj menu. Lilou objednala bílé víno, aniž se se mnou poradila, pak na toho nešťastníka zatřepetala řasami, jako by to jinak ani neuměla. „*Vin blanc*, ano?“ zeptala se mě, opřela si hlavu o ruku a lenivě se usmála.

„Vždyť už jsi ho stejně objednala, ne?“ Nakrabatila jsem čelo a snažila se působit dotčeně, ale moc mi to nešlo.

„*Oui*, to ano.“ Zasmála se, až se jí modré oči rozzářily. Byly jsme si vzhledově velmi podobné, ale Lilou díky své hravosti více zářila, což se mi nedařilo ani před dvacítkou. Naše rysy v obličeji si možná podobné byly, ale v oblékání jsme se naprosto lišily. Já jsem ráda nosila vintage oblečení ve stylu čtyřicátých let, zatímco Lilou sledovala poslední módu, i když měla velmi omezený rozpočet, a znala všechny módní trendy. Vlasý zásadně nosila rozpuštěné a leskly se jí jako z reklamy na šampon. Já je mívala natočené nebo vyčesané. Ona měla raději přirozené líčení, já dramatické kouřové oční stíny a šarlatové rty. Ale mnohokrát zalovila v mé skříni kvůli šátku nebo šatům – což je typické pro každou mladší sestru.

Když jsem si prohlédla jídelní lístek, rozhodla jsem se pro denní nabídku, abych se nechala překvapit. Lilou si vybrala hovězí fileť s bernskou omáčkou a gratinovanými brambory *dauphinoise*. I když byla velmi štíhlá, dokázala jíst stejné porce jako muž. Bylo mi jasné, že si dá předkrm a nevynechá ani dezert, který mi neochotně nabídne. Pak objednala další lahev vína. Protože už ji znám, bylo mi jasné, že oběd a všechny jeho položky zaplatím já. Ale bylo milé, že jsem na chvíli mohla zavřít obchod a trávit čas ve společnosti někoho velmi blízkého.

Čas strávený v sestřině společnosti jsem si užívala, ani jedna z nás nemusela nic předstírat a mohly jsme si vychutnávat uvolněné odpoledne. Přemýšlela jsem, jestli se to náhodou nezmění, až budeme bydlet společně. Představa, jak mi Lilou převrací dokonale uklizený byt vzhůru nohama, mě vyděsila natolik, že jsem okamžitě zalitovala, že jsem ji neodmítla. Ale jak bych mohla? Pařížské byty jsou velmi drahé a bylo mi jasné, že ona si nemůže dovolit platit nájem. Uklidňovala jsem se, slíbila si, že stanovím pravidla, která ona bude muset dodržovat. Určitě se bude snažit chovat co možná nejohleduplněji.

Objednaly jsme si jídlo a číšník nám nalil. Já se pohodlně opřela a už po prvním doušku svěžího bílého vína se mi uvolnily končetiny.

„Jak už jsem říkala,“ začala a opět nezapomněla pohodit vlasy. „Dobře vím, že moje dohazovačské schopnosti zatím nebyly úplně ideální, ale tenhle Didier...“ Předstírala, že si tahá za límeček, jako že je opravdu sexy. Významně přitom zvedala obočí a svůdně mrkala. „Téda! Jako fakt se s ním musíš seznámit.“

Mlaskla jsem, jako to dělala naše *maman* pokaždé, když se Lilou začala chovat jako typická Lilou. „Ne, díky. Tvoje předchozí návrhy byly přímo příšerné.“ Zpražila jsem ji pohledem. „Kouzelník? Šedesátiletý hrabě? Možná už ti připadám zralá, ale je mi přece jenom osmadvacet, proboha. Podle mě ještě nemusím lovit na úplném okraji rybníka. A rozhodně nestojím o muže, který je tak starý, že by mohl být můj *papa*!“

Naklonila se ke mně a šeptla: „Ráda bych tě upozornila, že některým ženám stříbrní lišáci přijdou více než přitažliví.“

Občas mi připadalo, že Lilou mluví nějakým úplně jiným jazykem. „Stříbrní lišáci?“

„*Oui*,“ potvrdila. „Stříbrní lišáci, prostě chlapi s prošedivělými vlasy, kteří sice už jsou zralí, ale mají spoustu sex-appealu.“ Plácla rukou do stolu a pak radostně zahýkala.

„Pšt, Lilou, *mon Dieu!*“ Všichni se na nás otočili.

„Co je?“ Nafoukla tváře. „Nemůžeš se v tom svém zlomeném srdci bahnit věčně. Půl roku zármutku už by stačilo. Na chlapa jako on je to až moc. Měla by sis užít nějaký vášnivý románek!“

Ošívala jsem se na židli a doufala, že mluví tak rychle, že jí ostatní hosté nerozumí. „Já nesmutním,“ odfrkla jsem si, „to tedy vůbec ne. Jen prostě nemám čas.“ Lilou o Joshuovi znala všechny podrobnosti, protože ta všetečka objevila můj deník a celý si ho přečetla. Jinak by se nedozvěděla vůbec nic, protože kdo by světu vykládal podobné hrůzy? „A kdybych už na nějaký vztah čas měla, rozhodně bych ho nevěnovala typu mužů, o kterém tu právě mluvíš. Myslím stříbrným lišákům...“

Klokotavě se zasmála. „Tvrdila jsi, že chceš někoho výjimečného! A šedá je přece nová černá, *non?*“

Povytáhla jsem obočí. „To si tedy nemyslím, Lilou.“ Dokázala být umíněná v těch nejabsurdnějších věcech.

Stáhla si dolů lem šatů, opřela se o židli a začala: „Sestro moje, nerada to říkám, ale je ti teprve osmadvacet. Ne osmaosmdesát. Tak proč by ses během čekání na pana Dokonalého trochu nepobavila? Dokonce i madam Dupontová si v posteli užívá častěji než ty, a to už jí je skoro osmdesát.“

Madam Dupontová se Lilou svěřovala s postelovými záležitostmi. Když Lilou chtěla, dokázala tajemství skvěle udržet a madam Dupontová jí důvěřovala. Něčím se vzájemně oslovovaly: měly podobnou jiskru a žily obdobné životy, jen je dělilo půl století.

Musela jsem se ze všech sil ovládat, abych po sestřině zklamaném

výrazu neobrátila oči v sloup. „Některým z nás nejde jenom o sex, víš? V důvěrných vztazích musí jít o víc.“

Vzdychla. „A co tedy chceš – květiny, čokoládu? Jeden dva sonety? Aby někdo na oblohu napsal tvoje jméno?“ Předstírala, že zívá nudou. „Romantiku, jakou by chtěl každý. To tedy ne, Anouk, to tedy ne. Musíš si trochu oprášit spodní prádlo, vrhnout se na prvního volného kultivovaného muže a nechat přírodu, ať si poradí. Zkrátka divoké dobrodružství, co stojí za to, a báb, na jméno toho budižkničemu si ani nevzpomeň.“

Člověk se jen těžko mohl nesmát. *Oprášit spodní prádlo?* „Děkuji za příspěvek do diskuze, Lilou, ale tahle rada mi nepřipadá úplně moudrá. Vrhát se po chlapech, jako bych snad zoufale toužila po sexu! Kam pospíchat? Co když ten pán, na kterého narazím jako první, bude nějaký zběsilý sociopat? Mohl by být ženatý, podivín, gambler. Co když bude mít chlupatá záda? Milovat nábytek z Ikey?“ Když jsem si všimla, jak se Lilou začíná mračit, musela jsem potlačit zahihňání. „Není přece nic špatného na tom, když si člověk dá načas, aby někoho dobře poznal, a později lásku vyjádří drobnými dárky, například básničkou.“

„To je jak z minulého století.“ Zvedla ruce. „Mluvme chvilku otevřeně, ano? Když budeš pořád vězet v práci, nebo se schovávat u sebe v bytě, nikoho nepotkáš. Už úplně vidím tvůj náhrobek.“ Pohlédla mi přes rameno a zkrivila obličej, jako by se chystala rozbrečet, a pak začala předstírat vzlykání: „Tady leží Anouk La-Rueová. Narodila se. Pracovala. Zemřela. Zbylo po ní její milované starožitnictví, kterému se po ní bude stýskat.“ Schválně ještě zabořila obličej do dlaní a rozeštkala se, čímž opět přilákala pozornost zvědavých hostů. Kdyby tak věděli, co se děje.

„Doba, kterou věnuju práci, není nijak mimořádná. Říká se

tomu,“ začala jsem pomalu, „zodpovědné chování. Příprava na budoucnost. A tohle všechno by mi nějaký muž jenom komplikoval. Až nastane vhodný čas, začnu znovu randit, ale momentálně se mi jen z té představy chce ječet. Za celý den mi nezbyvá ani minuta na to, abych ji trávila starostmi o dalšího člověka. Děláš, jako bychom bez mužů prostě nepřežily! To není pravda!“

Sundala si ruce z obličeje. „Tak nemáš čas? Vždyť trávíš hodiny čtením novin. Každý večer jsi na počítači! Kolik času asi tak potřebuješ na lásku? Joshua stál za prd – to je mi jasné. Byl tak zlý, že by zlomil i srdce z oceli, no a co? To bylo snad před milionem let a je načase na to zapomenout. Když se takhle skrýváš, znamená to, že nad tebou dál vyhrává. Že muže nepotřebujeme? Víno také ne, ale život s ním je mnohem sladší.“

Zavrtěla jsem hlavou. Ona to nikdy nepochopí. Lilou byla neřízená střela, čímž se ode mě velmi lišila. Teď tu tvrdila, že mi chybí láska, ale já to tak opravdu necítla. Z představy, že bych v životě měla dalšího muže, mě polévala hrůza. Prostě jsem si to nedokázala představit. Nepotřebovala jsem to. Nechybělo mi to. Kdybych si měla vybrat, pokaždé bych dala přednost vínu.

„Teď zapomeň na spodní prádlo, Lilou, je to mnohem složitější a ty to moc dobře víš. Od té doby, co Joshua tajně prodal ten klavír, musím pracovat dvakrát, možná i třikrát intenzivněji. V tom nástroji jsem měla své úspory, a když mi s tím policie nepomohla, nezbylo mi nic jiného než rychle prodávat starožitnosti ve slevě, abych nezkrachovala. Pořád ještě se snažím dát si do pořádku finance a doplnit zásoby zboží. A jestli tohle mají být následky lásky, děkuju, ale nechci.“

I po vši té době mě vzpomínky na Joshuu a na to, co mi provedl, pořád ještě bolely. Byla jsem hlupák, že jsem věřila kterémukoli

slovu, které vycházelo z jeho svůdných úst. Uchvacovala mě každá jeho věta. Jeho americký přízvuk a zářivý pohled se zdály tak exotické. Jeho vyznání působila tak upřímně a dostávala mě tam, kde jsem nikdy předtím nebyla.

„Nemám čas zabývat se jejich lžemi.“ Spolkla jsem další doušek vína a byla jsem ráda, že mě krásně otupuje.

„Všichni muži nelžou,“ namítla a vrhla po mně významný pohled.

Já si odfrkla. „A jak to můžeš vědět? Vždyť tvůj nejdelší vztah trval tři týdny, Lilou.“

Střelila po mně pohledem. Joshua mi sebral řadu vzácných starožitností z tajné místnosti, včetně velmi vzácného a drahého klavíru, a slíbil mi, že jim vybral vhodný nový domov u lidí, které zná už celou věčnost. Také slíbil, že mi peníze brzy pošle, abychom s nimi mohli financovat náš „velký plán“.

Kupci podle něj byli Francouzi, velmi důvěryhodní.

A já mu to v záchvatu lásky uvěřila. Jak se dalo čekat.

Pak jsem je ke svému obrovskému šoku objevila na internetové dražbě, tak jsem se na něj kvůli tomu obořila. *Non, non, non*, nadoboval můj francouzský přízvuk, *ty si snad nepamatuješ, co jsi mi psala? Tolikrát jsi mi přece tvrdila, že ty starožitnosti jsou moje! Au revoir, Anouk. Bylo to fajn, ale už je po všem.*

Tohle jsem rozhodně nečekala.

Navíc jsem byla v koncích, protože policie mi s tím nemohla pomoci. Tvrdili, že jsem mu to všechno darovala. Měli na to dokonce důkaz. Textové zprávy odeslané z mého mobilu s přesně těmito slovy. Joshua byl chytrý. Pořád si mě dobíral. Škádľil mě, abych mu „darovala“ své poklady. A já do něj byla tak zamilovaná, že jsem na jeho hru přistoupila, na zprávy mu odpovídala a měsíce čekala, až ti takzvaní kupci zaplatí. Než mi došlo, co mi provedl, už chodil